

Enigme

Flavius Laurian Duverna

Enigme

Într-o zi,-n splendidă Toamnă
Cu soarele de-aur tomnatic,
Am dat de-un lucru enigmatic
În pregătire, -n prag de iarnă
Când vremurile se răstoarnă.

Curat vrând să fac în ogradă
Când de jos frunzele-adunam,
Am observat, că-ntâmpinam
Mai greu unde erau grămadă,
Ca după-o lungă promenadă.

Ce era? Introduse în pământ
Și-ascunse aproape jumătate,
Acopereau ca pază-n noapte
Niște orificii la suflări de vânt
Indicând, că vieți în ele sunt.

Probabil că-n lăuntru-acoperit
Sta liniștit-o lume-n răsuflare
Ce-a așteptat cu nerăbdare -
Până când frunzele au ruginit
Să aibă-un loc, de-adăpostit.

Poate știau că nu mai cântă
Și c-al lor freamăt s-a sfârșit...
C-alt repertoriu,... au pornit
Prin lumea care nu cuvântă
Și care-n grijuri se frământă.

Pân' la stadiul - de putrezire
De-a fi-n pământ încorporate
Ca iarăși vieții, spre-a fi date,
Ultimul act îl oferea-n slujire
Deplin,... pe orificii în păzire.

Din primăvară până-n toamnă
Prin freamăt aport și-au adus
Din zori de zi,... până-n apus,
Menite-n slujirea ce-ndeamnă
Să cugeți binele, ce-nseamnă.

Privind la frunzele îngălbenite
Cum vieții stă, -ntr-ajutorare -
Prin continua lor transformare,
Răspunsuri ai atâtea, inedite,
În lumea celor fără de cuvinte.

Flavius Laurian Duverna
20 noiembrie 2015